

Lojzka Špacapan

V STOPINJAH VETRA

TAM ZUNAJ, TAM MI JE DOBRO

Ne vem,
kdo si,
ki zabučal si
nad mano.
Jug
ali kdo drug.

A moje srce
je zdaj
še bolj prazno
in samo.

*

Tam zunaj nekje,
odšumeva v veter
zelena rast.
Tam zunaj nekje,
v modrih nočeh
zagorijo kresnice
travam v laseh.

Tam zunaj nekje,
v vročici dne,
se sončni lesteneč ziblje,
nagiblje.

*

V cvetoče krilo
v pomladni noči
sem jokala in pela.

Naletavajo leta,
nikomur več sveta,
v zaključeni krog.

Na prazne ulice,
mokre ceste,
ne zahaja več bog.

*

V dolge zimske samote,
skozi golo podrast,
s sklonjeno glavo
hodi jelen se past.

Zlato rogovje
ob prižiganju zvezd
po nebu drsi.

In v beli divjini,
tam, kjer me ni,
minevajo bele,
prebele noči.

*

Vse popolno je,
kot v sanjah.
Niti v sanjah
ni tako,
ne za oblak,
ne za nebo.
Veter v reki,
dež,
poljubljač drevo.

Pride ptica,
kakor misel

iz daljnih krajev
za goro.
Najde vse že dovršeno,
vse od zdavnaj postorjeno
in od vekomaj tako.

Kam bi sedla,
kam bi padla
s krikom
ali pesmijo?

*

Ovija me veter,
ta veter
v vrtincu izpod neba!
Z brezmejno prostostjo
objema
in boža,
ta veter,
ta veter me rad ima.

Me božajo trave,
te trave z lesketom,
ki šepeta.
Kdo lahko nežneje,
kdo še mehkeje
lahko se igra?

In zdaj več ne vem,
sem veter,
sem trava,
sem roža.

Tam zunaj,
tam mi je dobro.
Nekdo je tam,
ki me rad ima.

*

Nabrala sem tople
pomladne večere,

modrin
in poletnih
dotikov neba.
In veter,
ki kradoma
v polju objema
in v sinjih lučeh
komaj dihata zna.

Nabrala sem tople
poletne večere,
jesen,
ko je butnila
v okna srca.
Prelet ptic
neke noči
tik pred zimo,

nabirala z žalostjo,
vse sem nabrala,
kar je šlo mimo.

*

Dvigne se jesen nad reko,
v vodi vrba trepetava.
S hladnim pišem za slovo
v neke dalje ptica plava.

Sonce se utaplja v reki,
v škrlatu voda vzvalovana.
Zadnji list sem,
od jeseni prepoznana.

*

Ej, luna,
v neizmerni samoti.
Z obrazom umrlega,
tukaj, na moji poti.

Ej, luna,
v skrivnosti mraka,

meriš dolžino,
gibkost koraka,
kadar utihne dan.

Ej, luna
na moji rami,
z dihom,
ki mi telo ledeni.
Kadar utihne dan,
daj, povej,
koliko je še teh dni.

BILE SO PTICE

Zelenozlata svetloba,
mehke svetlobe,
v perutih
zamah vdan.

Za majhne stvari,
za komaj kak dan.

*

V stopinjah vetra
komaj opazna sled.
Kot da zakrilila je ptica,
odtrgan list.

*

Gredo.
Obraz biča jim jug,
vrejo v prsih spomini.

Tiho je v moji dolini.

*

Večerno nebo.

Z bolečino gredo,
z močjo slovesa.

Nekje v višinah,
za majhne,
ptičje resnice,
umirajo ptice.

*

Bile so ptice,
srebrnorosni spomin
jutranje trave,
samotnih ur
izvezena krila.

Bilo je jutro
mrzlo kot nož.